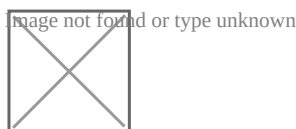

Οικονομική ύφεση και ευθανασία (Δρ. Γεώργιος Μαθιουδάκης, Διευθυντής Πνευμονολογικής Κλινικής Γενικού Νοσοκομείου Πειραιά)

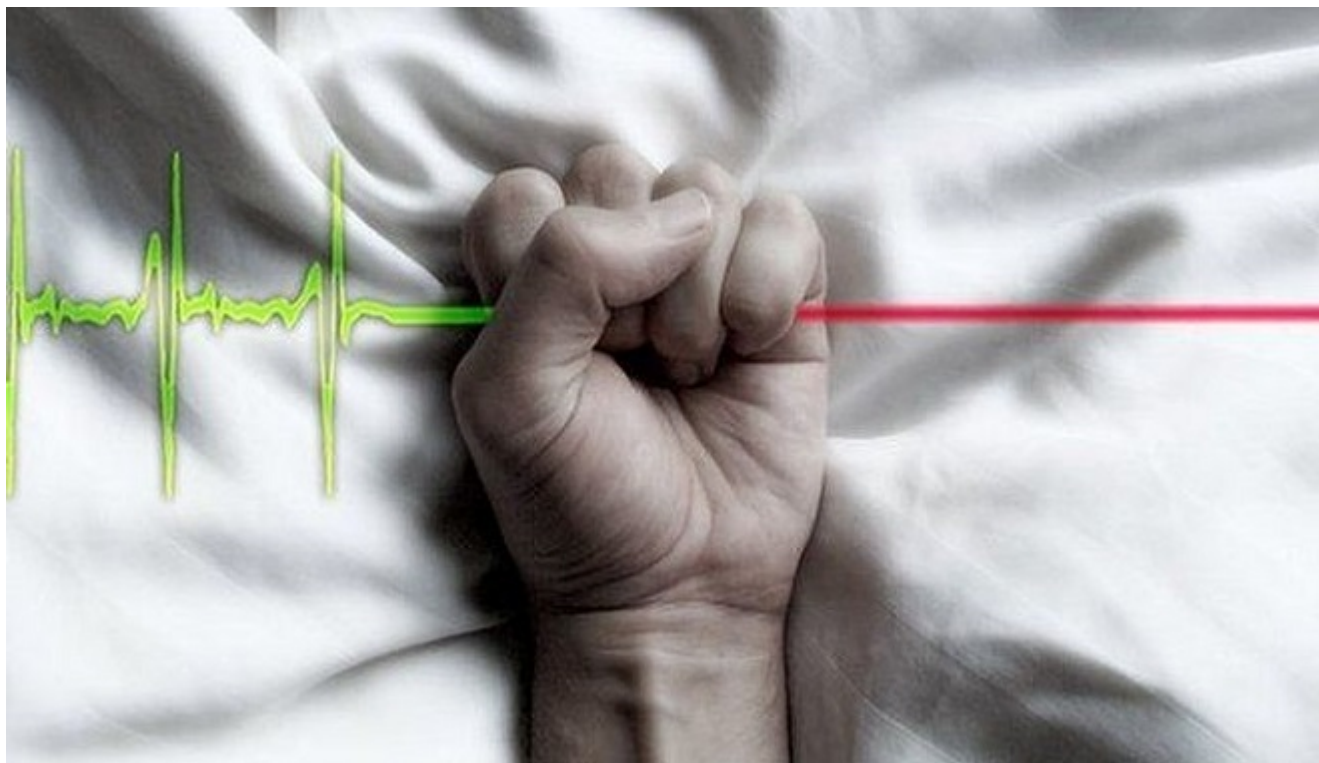
/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=173163>]

Οικονομική ύφεση και ευθανασία

Η νομιμοποίηση της ευθανασίας θα σήμαινε σημαντική ανακούφιση του προϋπολογισμού υγείας των αναπτυγμένων χωρών και η έξαρση της σχετικής φιλολογίας δεν αντανακλά παρά την οικονομική κατάρρευση των συστημάτων υγείας, τα οποία βλέπουν την επιβίωσή τους μέσω της δραστηκής περιστολής των εξόδων τους. Έχει υπολογιστεί ότι το 28% του συνόλου των δαπανών για την υγεία, που ανέρχεται σε 75 δις δολάρια, ξοδεύονται στα κρεβάτια της εντατικής θεραπείας και των βαριά ασθενών χωρίς ελπίδα αποκαταστάσεως, όπου οι δαπάνες είναι τετραπλάσιες των κανονικών νοσηλειών και διατίθενται για να διατηρηθούν στην ζωή ασθενείς τελικού σταδίου.

Κάθε επιχείρημα, όμως, εφαρμογής της ευθανασίας για εξοικονόμηση πόρων θυμίζει την προπαγάνδα των Εθνικοσοσιαλιστών, το 1939, που εξ αιτίας της χιλιάδες ψυχικά άρρωστα άτομα οδηγήθηκαν στα κρεματόρια, προκειμένου να εξοικονομηθούν χρήματα για τα υγιή παιδιά της Γερμανίας. Το οικονομικό επιχείρημα υπέρ της ευθανασίας οδηγεί στην υποθετική ερώτηση, αν στο μέλλον τα οικονομικά μιας κυβέρνησης δεν πηγαίνουν καλά, θα πρέπει οι ασθενείς τελικού σταδίου να λάβουν την ελάχιστη φροντίδα ή και μια δόση θανατηφόρου δηλητηρίου. Παρόμοιες σκέψεις αφαιρούν τον ανθρώπινο χαρακτήρα της ύπαρξης, αγνοούν το πρόσωπο και αντικρίζουν το άτομο σαν οικονομικό άνυσμα. Επειδή, μάλιστα, ο όρος «τελικό στάδιο» ενέχει ανεξέλεγκτους βαθμούς ερμηνευτικής ελευθερίας, εγκυμονείται ο μέγας κίνδυνος, με την πάροδο του χρόνου και τον εθισμό, ολοένα μεγαλύτερος αριθμός ασθενών να κατατάσσεται σε λίστες υποψηφίων, προκειμένου να υποστούν ευθανασία.

Η συζήτηση για την νομιμοποίηση της ευθανασίας

Η διαμάχη για την νομιμοποίηση της ευθανασίας διατηρείται στην σύγκρουση δυο απόψεων: η πρώτη που υποστηρίζει την νομιμοποίηση της εκούσιας (με συγκατάθεση του ασθενούς) ή και ακούσιας (χωρίς προηγούμενη συγκατάθεση) ευθανασίας και η δεύτερη που απορρίπτει κάθε μορφή ευθανασίας.

Δεν αμφισβητείται, βέβαια, ότι το δικαίωμα της ζωής είναι αναφαίρετο, αδιαπραγμάτευτο και υποστηρίζεται απαρέγκλιτα από όλες τις παγκόσμιες

κοινωνικές συνθήκες. Μερικοί υποστηρίζουν ότι στο δικαίωμα αυτό παρελκύεται και ο θάνατος, ως εκδήλωση της ζωής και, κατ' επέκταση, κάθε άτομο διατηρεί την αυτονομία να κάνει χρήση ή να παραιτείται οποιουδήποτε δικαιώματός του, ακόμη και του δικαιώματος της ζωής, επιλέγοντας τον θάνατό του. Οι θιασώτες της νομιμοποίησης της ευθανασίας υποστηρίζουν ότι, εάν η απαγόρευση της επιλογής της ευθανασίας είναι ορθή, τότε αυτό σημαίνει ότι το δικαίωμα στην ζωή είναι διατακτικό δικαίωμα. Το δικαίωμα αυτό ισοδυναμεί μ' ένα υποχρεωτικό καθήκον, αν και αυτό δεν ισχύει στην σύγχρονη αντίληψη της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αφού για κάθε δικαίωμα αναγνωρίζεται η δυνατότητα παραιτήσεως του δικαιώματος αυτού. Κατ' επέκταση, υποστηρίζουν οι θιασώτες της ευθανασίας, και εφόσον το άτομο έχει την δυνατότητα να παραιτείται από την ζωή του, πρέπει να του εξασφαλίζονται και τα μέσα να υλοποιεί αυτή την δυνατότητα. Δηλαδή η πολιτεία πρέπει να αναγνωρίζει στον ασθενή το δικαίωμα του θανάτου του και, επομένως, το δικαίωμα να ορίζει τον συντελεστή με την συνδρομή του οποίου θα υλοποιήσει την πρόθεσή του.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η απαγόρευση της ενεργητικής εθελοντικής ευθανασίας, της υποβοηθούμενης δηλαδή αυτοκτονίας, θέτει κάποια όρια και κάποιους περιορισμούς στην αυτοδιάθεση των ασθενών, που όμως είναι αναγκαίοι για την διασφάλιση της γενικότερης αρχής της προστασίας της ζωής. Η πρακτική επιχειρηματολογία εναντίον της νομιμοποίησης της ευθανασίας αναφέρεται κυρίως στην πιθανότητα λάθους, στην επιφύλαξη για μελλοντική διάθεση οριστικής θεραπείας, στην αδυναμία αλλαγής αποφάσεως ή στην κατάχρηση της υιοθετηθείσης μεθόδου ευθανασίας.

[Συνεχίζεται]